

ningshaandværkerne stiller det sig langt, langt gunstigere, for med en Minimalløn, eller i hvert Fald en lav Gennemsnitsløn, vil det stille sig saaledes, at det bliver $\frac{1}{14}$ af en Times Fortjeneste eller $\frac{1}{111}$ af en Dags Fortjeneste for at betale Rugbrødet med fuld Pris til sig selv, Kone og tre Børn. Men, som sagt, heller ikke dette skal afholde os; vi har givet vort Løfte, og vi bryder det selvfølgelig ikke; men jeg synes dog, der er Anledning til fra dette Sted at meddele, hvorledes Forholdet virkelig ligger. Der er ikke Tale om noget som helst ruinerende, hvis den foreslaaede Foranstaltning ikke blev truffet; der er Tale om en Foranstaltning, hvorved man viser Folk, at vi tænker paa dem herinde, og at vi ikke lader Tingene gaa deres Gang. Der er ogsaa en anden Ting at tage i Betragtning, nemlig at Brødet er det grundlæggende, jeg kunde maaske snarere sige det Bundlæggende Element i Befolkningens Ernæring og derfor selvfølgelig bør holdes nede paa et rimeligt Niveau. Men jeg tror, at vi ramte rigtigere ved at give de virkelig ubemidlede, dem, der kæmper haardt, Rabatmærker frem for at lade Hjælpen i lige Grad komme alle til gode, hvad enten de trænger dertil eller ikke; saa kunde man ogsaa støtte de førstnævnte ganske anderledes rundeligt, end man nu gør.

Men hermed er ogsaa vor ubetingede Tilslutning til Ende. Jeg skal dog sige, at vi kan gaa med til en Pris af 48 Øre, som der er foreslaaet, pr. kg Husholdningssukker, hvis det i Industrien brugte Sukker kan bære den langt højere Pris af 1 Kr. 40 Øre. Bagerne bruger, som bekendt, en hel Del Sukker, og Prisen paa Wienerbrød, en Artikel, som vi alle ved bruges i stor Udstrækning i den store og brede Del af Befolkningen, vil sikkert i nogen Grad paavirkes heraf.

Derimod maa vi stille os afvisende overfor en Mælkeordning i hvert Tilfælde paa Landet. Jeg vil straks forvare mig imod, at der skal blive sagt: Ikke en Gang Børnene maa nu faa tilstrækkelig og god Mælk. Jo, de maa; men naar jeg før talte om dem, der lever af en lille Kapital, og Pensionisterne, saa er det jo Folk, der ikke har Børn saa dem kommer man ikke til Hjælp ved at tildele Mælk til Børn, og praktisk talt har alle de Familier, der har Børn, faaet deres Løntillæg, og saa maa de ogsaa udrede det, der er nødvendigt for at ernære de Børn, de selv har sat i Verden. Jeg erkender, at Forholdene kan være for-

skellige i Byerne, navnlig de store Byer og paa Landet, og jeg skal da ikke have noget imod, naar det bliver en kommunal Foranstaltning, at der gøres noget i Byerne; men paa Landet er det absolut upaakrævet, og det i langt højere Grad end tidligere, og vi har ikke Lov til at øse Masser af Penge ud til Formaal, som er upaakrævede.

Jeg tror, at den højterede Indenrigsminister eller rettere sagt hans Hjemmelsmand har regnet galt, naar der er sagt, at Mælkeproduktionen vil naa det dobbelte. Det tør jeg med positiv Sikkerhed sige ikke er rigtigt. Men i hvert Tilfælde vil den stige meget, saa der ikke bliver Mangel paa Mælk. Men under den forrige Mælkeordning havde vi meget almindeligt det Syn ude paa Landet, at en Mand med en 6—7—8 Køer, som leverede en 50 000 Pund Mælk til Mejeriet, fik Børnemælk. Saadan noget har man ikke Lov til; det er ganske meningsløst. I et Sognovre paa Fyn, i Nærheden af hvor jeg bor, var man i største Forlegenhed med 8 000 Kr., som man havde faaet til Mælkehjælp. Der var nogle Arbejdsfolk, men de fik Mælk, hvor de arbejdede, for en rimelig Pris. Man anede ikke, hvad man skulde bruge disse 8 000 Kr. til. Formanden kom til mig — der er mange paa Landet, der mener, at en Rigsdagsmand er et Leksikon, som man kan slaa op i og faa alle Oplysninger af — og spurgte, om man ikke kunde bruge disse 8 000 Kr. til noget andet. Jeg sagde: Jeg tror det ikke, men De kan jo spørge om det. Han spurgte saa, om man ikke, da Mælkehjælp var ganske upaakrævet i denne Kommune, maatte bruge Pengene til andre Ting — man kan jo sagtens bruge Penge, naar man har dem liggende paa Bordet, og de ikke koster andet end at lukke Konvolutter op —, men der blev sagt, at de skulde bruges til Mælkehjælp, og da de ikke kunde bruges dertil, blev de liggende; nu ved jeg ikke, hvor de er blevet af. Sligt vil jeg ikke være med til i det lange Løb, og jeg vil ikke være med til det, fordi man ikke kan forsvare det overfor nogen Skatteyder, hverken overfor den store Skatteyder eller overfor den ringe; thi for den ringe Skatteyder kan det maaske være lige saa vanskeligt at skulle skaffe den forholdsvis lille Skat, som han skal betale, som det kan være for den store Skatteyder at skulle svare den store Skat.

Jeg maa derfor stille det Krav, at vi skal handle forsvarligt med Statens Midler, og det er ufornuftigt at gaa til saadanne upaakrævede Udgifter. Derfor kan jeg